

[Elgaard.]

med kul og stål underkastes en fælles både økonomisk og politisk ledelse. Hvadenten vi er tilhængere af planøkonomiske foranstaltninger eller ej, står vi her overfor en kendsgerning, som den politiske situation har nødvendiggjort. Dette rejser for os det spørgsmål, hvorledes forbrugerlandenes interesser varetages overfor en sådan organisation. Jeg går ud fra, at regeringen har overvejet dette både for industrien og vore øvrige erhverv overordentlig vigtige problem, og at man i hvert fald i første række vil medvirke til, at Europarådets indflydelse på prisudviklingen på dette felt styrkes gennem udøvelsen af den parlamentariske kontrol, som jo forudsættes i den britiske udenrigsministers forslag. Det burde vel også overvejes, under hvilken form vi gennem aftaler med denne organisation kunne sikre vore forsyninger og vore konkurrencevilkår.

Vi har fra venstres side med interesse fulgt de tilsvarende fælleseuropæiske bestræbelser for at finde vej frem til en organisation af det europæiske landbrug med det endelige formål at skabe et frit marked for levnedsmidler. Nogen virkelig brugbar formel for et sådant samarbejde er vel endnu ikke fundet. Vi må fra vor side lægge den største vægt på, at en sådan europæisk landbrugs- og levnedsmiddelorganisation opbygges på en sådan måde, at producenterne får en afgørende indflydelse på planens tilrettelægning og udførelse. I modsat fald er der grund til at tro, at planen på forhånd vil være dømt til at mislykkes. Nogen ængstelse for at forbrugernes interesser derved skulle blive gået for nær, er der efter min mening ingen grund til at nære, men iøvrigt er det vel også meningen, at en sådan administration skulle underkastes Europarådets kritiske kontrol. Der lurder på dette meget vanskelige felt en fare for, at for megen planøkonomi kan føre til lukkede markeder i stedet for friere markeder, og vi hilser med tilfredshed den årvågenhed, hvormed den højtærede landbrugsminister har fulgt dette spørgsmåls udvikling, nu sidst ved landbrugsministerkonferencen i Paris for en måneds tid siden.

For den europæiske produktion og dermed for vore erhverv er udviklingen af de økonomisk svage oversøiske områder af den største vigtighed, og jeg takker udenrigsministeren for hans oplysninger om vor indsats på dette område. Der er her et naturligt virkefelt for dansk initiativ og snilde, som vi ikke har forsømt og ikke bør forsømme.

Blandt de mellemfolkelige bestræbelser, der udfoldes gennem De Forenede Nationer for

at udrydde krigens årsager, er måske netop arbejdet for bistand til de underudviklede områder det vigtigste, fordi der her ret hurtigt vil kunne nås virkelige resultater. For lande, der som vort ikke har store kapitaler at stille til rådighed til udvikling af uopdyrkede områder, der endnu skjuler store rigdomme, er det en naturlig, ja, man kan vel sige selvfølgelig opgave at stille den tekniske og administrative viden, som vi er i besiddelse af, til rådighed.

Som den højtærede minister under omtalen af De Forenede Nationers arbejde fremhævede, er de europæiske lande som følge af den standende strid om optagelse af nye medlemsstater stærkt underrepræsenteret i forsamlingen. Der er ofte ligefrem en fare for, at de europæiske synspunkter bliver overset i mængden. Her er da et naturligt felt, hvor vi i menneskehedens tjeneste kan gøre os stærkere gældende.

Der er allerede fra dansk side her i al stilfærdighed gjort en indsats, som vi kan være bekendt, men der vil utvivlsomt også i fremtiden være bud efter vor tekniske og administrative bistand. Vi bør heller ikke overse, at der i dette arbejde ligger mulighed for åbning af nye markeder og for generobring af noget af den prestige, som de europæiske samfund har sat til blandt de oversøiske befolkninger, der nu udsættes for hele den kommunistiske propagandas trommeld.

Et andet spørgsmål rejser sig i denne forbindelse. Den højtærede udenrigsminister fremhævede i sin tale de nordiske landes samarbejde indenfor de internationale organisationer. Var der ikke her et felt, hvor Norden kunne vise et samlet initiativ? På mange felter står de nordiske lande i kappestrid udadtil, og jeg skal slet ikke forklejne konkurrencens betydning, men den behøver ikke og bør ikke udelukke, at vi på et felt som dette, hvor det netop drejer sig om en kulturel og menneskelig indsats, kunne optræde samlet. Vi kan ikke forlange, at netop underudviklede lande skal have et så detaljeret kendskab til geografien, at de kan skelne mellem de nordiske lande, men ude i verden er Skandinavien og skandinaver et begreb, der kan slås fast. Jeg overlader tanken til Det nordiske Råds velvillige overvejelse, når det træder sammen.

Det samlede billede af udviklingen, som den højtærede udenrigsminister har givet os, viser således stadige fremskridt henimod styrkelsen af den frie verden. Mod dette må den forlorte propaganda, der stadig sætter ind på en mistænkeliggørelse af den politik, vi fører her i landet i vort forhold til andre lande, prelle af. Skridt for skridt føres det